

Oravecz Imre

ALKONYNAPLÓ

(Koccanások) Az 50-es években gyerekként gyakran töltöttem az éjszakát anyai nagyanymnál Sirokban. Megözevgyülten, egyedül élt egy szoba-konyhás házban a főutcán. Harcban állt a világgal, a rendszerrel. Annyira gyűlölte a kommunistákat, hogy még a villanyát is kikapcsoltatta azzal, hogy tőlük az sem kell. A konyhán pihent le, nekem a szobában ágyazott egy bőrdíványon. Miután a petróleumlámpával a kezében betette maga után az ajtót, sötétség borult rám. Szellőzetlen, levegőtlen volt a helyiség, és nyikorogtak a dívány rugói, ha megmozdultam. De nem ezért nem tudtam elaludni sokáig, hanem azért, mert félttem. Valahányszor teherautó ment el a ház előtt, összekoccantak az üvegezett szekrényben a jobb napokat látott szervíz-készlet darabjai, a különféle csészék, poharak. Tudtam, hogy a kint elhaladó jármű remegteti meg a házat, a ház pedig a szekrény tartalmát, de a sötétség, az egyedüllét minduntalan elmosta bennem ezt a tudást, és megrémültem, mikor a fülembé jutott a zaj. Mindig azt hittem, van valaki a szekrényben, csak arra vár, hogy elaludjak, és akkor végez velem.

(Megrázkódtatás) Már annyira nem emelem fel kellően a lábam járás közben, hogy a konyhán néha a padlóburkolatba botlom. De nem ez ráz meg, hanem a felfedezés, hogy eszerint a kerámialapok némelyike csak pár millimétertizeddel ugyan, de kiáll a felület síkjából. Azaz: a mester mégsem dolgozott hibátlanul, pedig az építkezés idején ő volt az egyetlen, akinek a munkájával elégedett voltam.

(A folytonosság vége) Eddig minden évben újat ültettem, ha elpusztult egy gyümölcsfám. Ez az első tavasz, amikor nem pótolok.

(Harcos 1) Diabéteszes lett. Állandóan issza a vizet, és egyre fogy. Be kellene vinnem Egerbe, az állatkórházi rendelőbe, hogy meghatározzák az inzulinszükségletét, de segítség nélkül nem tudom. Sosem volt rajta nyakörv, és autóban sem utazott még. Meg különben sem

volna értelme. Naponta injekciózni kellene, és nem volna, aki közben lefogja. Az állatorvos a körülményekre való tekintettel azonnali eutanáziát javasolt. Nem mentem bele. Úgy döntöttem, megvárom, amíg kómába esik. A sírját mindenestre meg akartam ásni a kertben, mert attól tartottam, hogy később, tél lévén, túl keményre fagyhat a föld, és bajos lesz, de aztán letettem róla.

(Harcos 2) Már nagyon rosszul néz ki, csont, bőr és pizsokszínű lett a bundája is, de még mindig él. Az állatorvos szerint lehet, hogy mégsem cukros, talán a veséivel van baj. Valami tablettákkal kellene próbálkozni. Közben tavasz lett. Jó, hogy mégsem ástam meg a sírját.

(Dilemma) A Covid-19 miatt bezárták az iskolákat, és figyelmeztetik a dolgozni járó szülőket, hogy távollétükben ne a nagyszülőkre bízzák gyermekeiket, mert ha netán fertőznek, az az idősekre nézve a legveszélyesebb. Én szülő és nagyszülő vagyok egy személyben. Most akkor ne éljek a láthatással, és ne hozzam-vigyem M. L.-t?

(Rosszallás) Beléptem egy államfinanszírozta művészeti egyesületbe, amely pénzsegélyben részesít. T. K. írókollégám rosszalja, mert ez szerinte megszabja majd jövőbeli irányomat. Két dolog lehetséges: 1. T. K. rosszhiszemű. 2. Olyan egyesület tagja, amely megszabja irányát.

(Fordítás) Álomban fordítok az életemen. Elhagyom a nőket, akiket szerettem, de hűtlenek lettek, és kitartok azok mellett, akinek érzelmeit nem tudtam viszonzni, ellenben ragaszkodtak hozzám.

(Öröm) Ma jól kezdődött a napom. Reggel eszembe jutott annak a nőnek a neve, akivel új életet akartam kezdeni, családot alapítani Amerikában. Tegnap este, mikor arra gondoltam, hogy az utolsó pillanatban kiszállt a közös vállalkozásból, sehogyan sem emlékeztem rá.

(Csodálkozás) Milyen különös, hogy semmit sem tudok azokról a nőkről, életük későbbi folyásáról, akik elhagytak, vagy akikhez én lettem hűtlen. Lehet, hogy ők is így vannak velem?

(A név jövője) A Szajla név 150-200 év múlva legfeljebb csak egy helytörténésznek vagy levéltárosnak mond majd valamit. A szomszédos települések lakosai úgy lesznek vele, mint a többi, régebben létezett, környékbeli falu nevével. Azt hiszik, dülönév, és csodálkoznak, ha híre megy, hogy egy gáz- vagy vízvezeték-fektető cég munkásai sírokra bukkannak ott, ahol a temető volt.

(Értetlenség) Nem értem azt a fiatalembert, aki voltam, és aki meg akart halni egy nő miatt.

(A nagyság kelléke) Az egyik internetes portálon fényképekkel illusztrált cikk Babits egykori esztergomi házáról, amely ma múzeum, és amelyet elsőéves egyetemista koromban egy intézeti kirándulás során magam is meglátogattam. Babits! Mennyi minden kellett ahhoz, hogy Babits Babits legyen! A tehetségen és szerencsén kívül ez is, ez a préházból kialakított, meghitt, nyári lak az Előhegyen a környezetével, fekvésével, kertjével, szobáival, verandájával, berendezésével, Török Sophival, vendégeskedő pályatársak kézjegyével a falon, kilátással a városra, a Dunára, madárénekekkel, tücsökciripeléssel, csenddel, közeli éggel.

(Márciusi kérdés) Ma összegereblyéztem az udvaron az apró gallyakat, amelyeket télen letördelt a rét fűzfáiról a szél, és átrepített a kerítés fölött. Könnyű munka volt, és fél óráig sem tartott, mégis úgy kimerített, hogy a kupacok kihordását másnapra kellett halasztanom. Tavasz fáradtság ez, vagy már a nagy elerőtlenedés kezdete?

(Életopció) Álmomban megfáradt, kiégett középiskolai tanár voltam egy alföldi kisvárosban a 80-as évek elején – rejtély, hogyan kaptam mégis állást –, és egy panelgarzonban laktam pénzügyi előadó feleséggel és három lánygyerekemmel. Látván, hogy nem közölnek, az írást még a 60-as évek végén abbahagytam. Nem léptem be a pártba, de megalkudtam a rendszerrel, még disszidálni sem akartam. Ami az írás mellőzését illeti, talán helyesen cselekedtem, de szakadt rólam a verejték, vadul vert a szívem, mikor felébredtem, és nem mertem újból elaludni, pedig még csak éjjel 3 volt.

(*Bőr 1*) Már a harmadik basaliomát távolítják el a bőrömből. Állítólag ritkán ad áttétet, mégis félelemmel tölt el.

(*Bőr 2*) Mindig zavart, hogy nagy a kezem. Most örömmel állapítom meg, hogy megy össze. Csak annyi az öröm az örömben, hogy mintha a bőröm nem követné. A ráncok összehúzták valamelyest, de valósággal lötyög a kézfejemem, mint a túlméretes ruha.

(*T. P.*) Távollétemben keresett valaki. Egy cetlit hagyott a postaládában, amelyre azt írta, hogy ő T. P., itt nyaral a közelben, és ebből az alkalomból, mint olvasóm, szeretne meglátogatni, de különben is ismerjük egymást D.-ből. A telefonszámát is megadta, hogy hívjam fel, és tudassam vele, mikor tudnám fogadni. Elképedtem, és nem hívtam fel, sőt, amikor pár nappal később egy újabb cetlin maga javasolt időpontot, és megjelölt napon és órán becsöngetett, úgy tettem, mintha nem lennék itthon, és nem mentem kaput nyitni. D.-ben jártam egyetemre, és az a gyanúm támadt, hogy ez a T. P. a d-i egyetem egykori KISZ-titkára, akit látásból ismertem ugyan, de életemben csak egyszer volt vele dolgom. Akkor, amikor évekkal később, jóval a végzés után – már valami tótumfaktum volt a szervezet legfelsőbb vezetésében – összefutottam vele B.-en az utcán. Leereszkedően üdvözölt, és önelégülten közölte, hogy annak idején ő akadályozta meg, hogy útlevelet kapjak. Bocs T. P., ha nem az a T. P. voltál, hanem egy másik, akivel valóban ismertük egymást, csak közben elfelejtettelek!

(*Önáltatás*) Hol az oldalamban szúr, hol a térdem fáj, hol a hátamban nyilallik. Azzal nyugtatom magam, hogy csak az időjárás, holott bármi lehet.

(*Járvány*) Jegyzeteimben sűrűn emlegetem a Covid-19-et. Vajon tudja-e majd a most három éves B. ötven év múlva, mi volt az. Aligha. Kénytelen lesz utánanézni az interneten. Ha lesz még az akkor, vagy valami más, amit igénybe vesz, ha kíváncsi valamire.